

Arrest

nr. 189 522 van 6 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 februari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van dezelfde overheid van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juni 2013 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Op 13 februari 2014 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.06.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van diverse schoolbewijzen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie – met name dat betrokkenen sinds december 2009 in België verblijven; dat zij zich integreren; dat zij lessen Nederlands volgen; dat zij de cursus maatschappelijk oriëntatie gevolgd hebben en een attest van inburgering behaald hebben; dat zij hier sociale banden hebben en dit staven aan de hand van meerdere steunbrieven; dat zij werkbereid zouden zijn; dat zij overgegaan zouden tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. Op 13 februari 2014 treft de verwerende partij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) ten aanzien van de eerste verzoekende partij.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer:

[...]

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 26.07.2012.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

□ In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

□ 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 26.07.2012 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten. Betrokkene nestelt zich al gedurende ongeveer anderhalf jaar in illegaal verblijf."

1.4. Op 13 februari 2014 treft de verwerende partij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) ten aanzien van de tweede verzoekende partij. De derde, de vierde en de vijfde verzoekende partij figureren tevens op dit inreisverbod.

Dit vormt de derde bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"Aan mevrouw:

[...]

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 26.07.2012

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

□ In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

□ 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 26.07.2012 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat zij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten. Betrokkene nestelt zich al gedurende ongeveer anderhalf jaar in illegaal verblijf."

2. Over de ontvankelijkheid

De partijen zijn het er terechtzitting over eens dat de geldigheidsduur van de bestreden inreisverboden, die op 12 maart 2014 werden betekend en voor de duur van drie jaar geldig waren, heden is verstreken. Zij kunnen aldus verzoekers niet meer worden tegengeworpen om hen de binnenkomst en het verblijf in het Rijk te ontzeggen. Het belang bij het bestrijden ervan is derhalve teloorgegaan. Het beroep is dan ook onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de inreisverboden. Er is dan ook geen noodzaak meer om de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep te bespreken die werd opgeworpen in de nota met opmerkingen, voor zover het beroep is gericht tegen de inreisverboden, dit om een andere reden. Er dient dan ook niet te worden ingegaan op de grieven die verzoekers in hun verzoekschrift ontwikkelen aangaande deze verstreken inreisverboden.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpen verzoekers op: *"Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering*

Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.”

Na een omstandige theoretische uiteenzetting, betogen verzoekers concreet als volgt:

[...]

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partij louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekende partij niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een “buitengewone omstandigheid” om hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

- dat verzoekende partij met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend;

Ten eerste wenst verzoekende partij dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekende partij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen ‘buitengewone omstandigheden’ kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekende partijen in België verblijft en er een nieuw leven hebben opgebouwd, dat zij vlot Nederlands zouden spreken, dat zij zich perfect geïntegreerd hebben bepaalde kwaliteiten hebben zodat zij in België op de arbeidsmarkt probleemloos werk kunnen vinden, dat de kinderen in België school lopen, dat zij geen enkele binding meer hebben met Armenië daar zij sedert een lange periode in België verblijven, dat zij een ruime vrienden - en kennissenkring hebben opgebouwd, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen “buitengewone omstandigheid” zou zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoende gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partij meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn verblijf en integratie niet als “buitengewone omstandigheid” mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als “buitengewone omstandigheid” is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan “buitengewone omstandigheden”, verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partij.

Daar de tweede beslissing (bijlage 13sexies) d.d. 13.2.2014 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 13.2.2014 dient deze als accessorium van de eerste beslissing tevens vernietigd te worden.

De bestreden beslissingen (weigering regularisatie en bijlage 13 sexies d.d. 13.2.2014) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het

zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.

INREISVERBOD OPGELEGD AAN DE VERZOEKENDE PARTIJEN

Verzoekers wensen dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekers.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoekers niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven'. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van betekend op 26.7.2012.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekers stellen vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekers de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zouden kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2. De Raad leest nergens in het verzoekschrift een concrete uitleg aangaande het geschonden geachte rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel, waardoor deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn.

3.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze bepalingen betreffen dus de formele motiveringsplicht. Verzoekers betogen dat de eerste bestreden beslissing niet voldoet aan de formele motiveringsplicht en dat deze beslissing hen – omtrent de motivering in rechte – *“in het donker [laat] tasten”*. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat werd verwezen naar een juridische grondslag, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite. Met name zet de gemachtigde op een gemotiveerde wijze uiteen waarom de elementen aangehaald in de in punt 1.1. aangehaalde aanvraag geen buitengewone omstandigheid vormen die verzoekers ervan vrijstellen de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hiermee voldoet verwerende partij aan haar formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Met hun uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de formele motiveringsplicht, hun aanvoelen dat de eerste bestreden beslissing *“maar schaars gemotiveerd is”* en hun loutere verwachting dat de motivering van de eerste bestreden beslissing omstandiger moet zijn, tonen verzoekers geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

3.4. Verzoekers houden voor dat *“bij een gebeurlijke weigering (lees onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan buitengewone omstandigheden, verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering”* en dat verweerder in dat geval zou moeten aangeven *“wat nu wel als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd”*. De Raad kan deze stellingname geenszins volgen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder om – binnen zijn discretionaire bevoegdheid ter zake – de aangehaalde omstandigheden te beoordelen en indien hij van oordeel is dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van dit wetsartikel, uiteen te zetten waarom niet, quod in casu. De formele motiveringsplicht in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet legt verweerder niet op om in het algemeen te omschrijven wat buitengewone omstandigheden zijn. Verder, zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de eerste bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.5. Uit het verdere betoog van verzoekers blijkt dat zij de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen kennen, daar zij inhoudelijke kritiek uiten op deze motieven. Het middel dient derhalve verder te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Voor wat betreft de inhoud van de overige opgeworpen geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, kan er worden verwezen naar de theoretische uiteenzetting die verzoekers daaromtrent zelf geven in hun verzoekschrift.

3.7. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.8. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.9. Verzoekers vragen dat de *“Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet”*. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat het beschikken over een identiteitskaart of internationaal paspoort (behoudens de bij wet voorziene vrijstellingen) en het aantonen van de buitengewone omstandigheden cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden zijn. Dit houdt in dat het niet aangetoond zijn van de buitengewone omstandigheden op zich een beslissing tot onontvankelijkheid kan schragen waarbij verweerder dus niet gehouden is zich uit te spreken over de andere ontvankelijkheidsvoorwaarden. Uit het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zich enkel uitspreekt over de buitengewone omstandigheden kunnen geen conclusies getrokken worden over het vervuld zijn van andere ontvankelijkheidsvoorwaarden inzake de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zelfs als deze vervuld zijn, hebben ze geen invloed op of geen uitstaans met de door de verwerende partij gedane beoordeling van de buitengewone omstandigheden. De Raad ziet dan ook niet in hoe verzoekers' betoog aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.10. De Raad merkt verder op dat verzoekers nergens in concreto ingaan op de motieven van de eerste bestreden beslissing zodat deze niet aan het wankelen kunnen gebracht worden.

3.11. Verzoekers betogen dat zij *“pro forma door verwerende partij afgewezen word[en], zonder dat men [hen] in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.”* Het komt de aanvrager van een verblijfsmachtiging om humanitaire redenen toe om alle elementen en stukken die hij relevant acht te voegen bij de aanvraag. Verzoekers kunnen dan ook niet de verwachting koesteren om een vraag of uitnodiging te krijgen van de verwerende partij met het oog op het overmaken van

bijkomende inlichtingen en stukken, nog daargelaten de vaststelling dat verzoekers ook niet concretiseren welke stukken en inlichtingen ze zouden hebben overgemaakt die aanleiding hadden kunnen geven tot een andersluidende beslissing. Verder betogen verzoekers nog dat “*de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen [is], gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en afdoende motivering te verschaffen.*” Hierboven heeft de Raad reeds vastgesteld dat de motivering in rechte en feite afdoende is. Met hun voornamelijk theoretisch betoog laten verzoekers na om in concreto aan te tonen dat de appreciatie door de verwerende partij de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan of dat deze onzorgvuldig zou zijn opgetreden.

3.12. Verzoekers tonen ten slotte met hun theoretische beschouwingen over allerlei algemene beginselen van behoorlijk bestuur – meer dan er opgeworpen worden in het middel – daarvan geen schending in concreto aan.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk voor zover het werd ingediend tegen de tweede bestreden beslissing. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

M. EKKA